

Ботйова, принципът на централизацията билъ изхвърленъ като тиранически, и замѣненъ съ тоя на равноправието — артистическия съвѣтъ, казваме, билъ свиканъ да „обсжди положението“ на „театрото“, което било по-вече отъ печално. — „Не върви, казалъ Войниковъ. Тѣй не мога да я карамъ. Готови пари нѣма, а отъ прѣдставленията сами видите, какви сж доходить“. — „Трѣбва да усилимъ дѣятелността между емиграцията — възразилъ главния артистъ: трѣбва да привлечемъ повече публика, па най-сѣтнѣ, на оние тикви трѣбва да се покаже дебелия край!“ — „Нищо неможе да помогне, повторилъ Войниковъ, който виждалъ истинскитѣ причини на „неуспѣха“, но не смѣялъ да ги каже прѣдъ главния артистъ: оттеглятъ ли чорбаджиитѣ благословията си, произнесатъ ли своята проклѣтия — толкова ми чини.“¹⁾

Можете и сами да се досѣтите, че тие думи на ревностния театралологъ дигнали злъчката на главния артистъ, който заявилъ Войникову, че когато по тоя начинъ се солидаризира съ тиквитѣ, той, Ботйовъ, не може да има нищо общо съ неговата трупа, и затова отъ тоя часъ я напуска.

И, както въ всички случаи, така и сега, той казалъ и не повторилъ.

Съ оттеглянето на главната артистическа сила, нещастното театро на Войникова се разпаднало: неогласениятъ директоръ разпусналъ „силитѣ“, събралъ си чуковетѣ, и се надигналъ, откъдѣто дошелъ.

¹⁾ Впрочемъ, чорбаджиитѣ сж се „оттеглили“ отъ Войниковото театро и по друга една причина, която тѣ прикривали съ слабостта на браилската трупа. Самó ромжнското правителство, слѣдъ Петрушанската случка, не гледало съ добро око „народната трупа“, на която заедно съ оттеглянето на чорбаджииската колония и прѣди нейното разпусчане, било внушено, че ще бжде третирана извънъ законитѣ...